

НАДІЯ АДАМЧУК

ГРАЙТЕ, МУЗИКИ!

Олександром Омеляновичем завжди було приємно зустрічатися з молодими музикантами, співпрацювати з ними. А учні йшли до свого наставника, як на свято, і поверталися від нього з піднесеним настроєм, новими мистецькими здобутками.

Прийшли майже всі вихованці талановитого митця і в той день, коли перестало битися його серце. Мовчки, пригадуючи кожну зустріч, проводжали в останню дорогу.

Пізніше, розвиваючи свої музичні здібності і досягнувши успіхів у нелегкому мистецтві, вони знову і знову завдячували Блонському. А на панахиду, в день пам'яті померлих, збиралися на могилі Олександра Омеляновича і грали похоронні марші, ті, які розучили зі своїм наставником.

Батьківською стежиною

Взимку 1973-го, на 71-му році обірвалося життя Олександра Омеляновича. Під ногами танув мокрий сніг, ніби оплакуючи покійного. Йшли сотні людей... Блонський покинув цей світ. Але пам'ять про нього назавжди залишилася в серцях вихованців. Сини теж пішли батьківською стежиною. Особливими здібностями відзначилися Петро та Григорій.

Петро досконало оволодів кларнетом, баяном, піаніно. У 60-ті роки веде гурток в районному Будинку піонерів, працює вчителем музики у Синівській середній школі. Синівчанка Галина Войцехівська, яка вчилася грі на баяні в сина Блонського, й понині говорить:

— Петро завжди був нашим кумиром.

Тепер Петро Блонський кумир для хористів зі Львівщини, учнів Глинянинської школи Золочівського району.

Григорій — заслужений діяч мистецтва Республіки Білорусь, соліст ансамблю пісні і танцю, що діє при білоруському Міністерстві оборони. Виступав у різних куточках Європи. Давали учасники ансамблю концерти і в Чорнобилі, незадовго після того, як сталася трагедія на четвертому блоці АЕС, і в Афганістані, там, де наші молоді солдати щодня дивилися в очі смерті. Про виступ Блонського серед афганських пустель друкувався матеріал в нашій газеті в 1989 році. Друкувалася і пісня Григорія Олександровича «Для мами».

То був найкращий подарунок Олександрі Яківні. Знаючи, що син поїхав з концертом туди, де вирує смерть, Блонська дуже хвилювалася. І коли зібралася з нагоди її 80-річчя за святковим столом вся родина, неодноразово з вуст виривалося:

— Як Гришка дістався в чужоземну країну? Чи бува не потрапив під перестрілку?

А Григорію радо аплодували воїни-"афганці". Він співав, і стомлені спекою і війною хлопці на мить забули про те, що поряд пекло, кров, страждання.

Повертаючись додому в літаку, відірваний від звичного життя, тихесенько щось наспівував і записував у блокнот. І сам не зоглядівся, як з'явилася нова пісня, пісня для неньки.

Уже вдома, після радісних обіймів, щирих вітань, заспівав. Рядки до глибини душі схвилювали Олександру Яківну. Вона слухала і поволі поверталася в той день, коли вперше відчула, яким талановитим був її чоловік. В пам'яті промайнуло все прожите життя, а по щоках текли сльози щастя, сльози радості, гордості за чоловіка, дітей, які пішли батьківською стежиною.

... Роки спливли. Пішла з життя і Олександра Яківна. Тепер поряд зі старенькою хатиною на обійсті Блонських стоїть новий будинок. Там живе дочка Марія. Як сімейну реліквію зберігає вона батьківський кларнет, бас. І, можливо, звуки музичних інструментів Олександра Омеляновича ще колись порадують наших краян. А ми доторкнемося серцем до мелодії і станемо трішки добрішими і духовно багатшими.

(Закінчення. Поч. в №№ 50 - 51, 52 - 53).